ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 27ης Μαρτίου 1990 *

Στην υπόθεση C-229/88,

Cargill BV, εταιρία ολλανδικού δικαίου, με έδρα το Άμστερνταμ (Κάτω Χώρες),

Speelman's Oliefabriken BV, εταιρία ολλανδικού δικαίου, με έδρα το Ρόττερνταμ (Κάτω Χώρες),

Beoco Ltd, εταιρία αγγλικού δικαίου, με έδρα το Λίβερπουλ (Αγγλία),

Bocm Silcock Ltd, εταιρία αγγλικού δικαίου, με έδρα το Hampshire (Αγγλία),

Cargill UK Ltd, εταιρία αγγλικού δικαίου, με έδρα το Hull (Αγγλία),

Erith Oil Works Ltd, εταιρία αγγλικού δικαίου, με έδρα το Erith (Αγγλία),

Louis Dreyfus & Co. Ltd, εταιρία αγγλικού δικαίου, με έδρα το Λονδίνο (Αγγλία),

Compagnie Cargill SA, εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα το Saint-Germain-en-Laye (Γαλλία),

Cedol SA, εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα το Boulogne-Billancourt (Γαλλία),

Comexol SA, εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα το Παρίσι (Γαλλία),

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

NV Cargill, εταιρία βελγικού δικαίου, με έδρα την Αμβέρσα (Βέλγιο),

NV Vamomills, εταιρία βελγικού δικαίου, με έδρα το Kortrijk (Βέλγιο),

A/S Carl Rasmussen Korn og Foderstoffer Gamby, εταιρία δανικού δικαίου, με έδρα το Søndersø (Δανία),

DS Industries APS, εταιρία δανικού δικαίου, με έδρα την Κοπεγχάγη (Δανία),

Palolio & Palvino SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου με έδρα τη Νάπολη (Ιταλία),

Adm Ölmühlen GmbH, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα το Αμβούργο (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας),

Brökelmann & Co. Ölmühle und Raffinerie KG, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα το Αμβούργο (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας),

Deutsche Conti-Handelsgesellschaft mbH, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα το Αμβούργο (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας),

Ölmühle Hamburg AG, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα το Αμβούργο (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας),

O & L Sels, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα το Neuss (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας),

C. Thywissen, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα το Neuss (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας),

Union Deutsche Lebensmittelwerke GmbH, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα το Αμβούργο, (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας),

Huileries de l'Arceau SA, εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα το Lézay (Γαλλία),

εκπροσωπούμενες από τον H. J. Bronkhorst, δικηγόρο του Hoge Raad der Nederlanden, και από τον E. H. Pijnacker, δικηγόρο Άμστερνταμ, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του δικηγόρου Jacques Loesch, 8, rue Zithe,

προσφεύγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον D. Grant Lawrence και τον P. Oliver, μέλη της νομικής υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή με την οποία επιδιώκεται η ακύρωση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1587/88 της Επιτροπής, της 7ης Ιουνίου 1988, περί αναστολής του προκαθορισμού του ποσού της ενίσχυσης για τους κραμβόσπορους, τους γογγυλόσπορους και τους ηλιανθόσπορους (ΕΕ L 141, σ. 55),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. N. Κακούρη, πρόεδρο τμήματος, T. Koopmans και M. Díez de Velasco, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Mischo
γραμματέας: J. A. Pompe, βοηθός γραμματέας

έχοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 12ης Δεκεμβρίου 1989,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του στη συνεδρίαση της 6ης Φεβρουαρίου 1990,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 10 Αυγούστου, 1988, οι Cargill BV και είκοσι δύο άλλες εταιρίες των οποίων η δραστηριότητα συνίσταται, ιδίως, στην πραγματοποίηση εργασιών μεταποιήσεως ελαιούχων σπόρων (στο εξής: προσφεύγουσες) ζήτησαν, δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, την ακύρωση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1587/88 της Επιτροπής, της 7ης Ιουνίου 1988, περί αναστολής του προκαθορισμού του ποσού της ενίσχυσης για τους κραμβόσπορους, τους γογγυλόσπορους και τους ηλιανθόσπορους (ΕΕ L 141, σ. 55).

2 Οι προσφεύγουσες κατέθεσαν στις 7 Ιουνίου 1988, στις αντίστοιχες αρμόδιες αρχές, αιτήσεις προκαθορισμού του ποσού της ενισχύσεως στη μεταποίηση για συνολική ποσότητα περίπου 370 000 τόννων κραμβόσπορων, γογγυλόσπορων και/ή ηλιανθόσπορων.

3 Οι εφαρμοστέοι κατά την εποχή εκείνη συντελεστές είχαν θεσπιστεί με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1507/88 της Επιτροπής, της 31ης Μαΐου 1988, περί καθορισμού του ποσού της ενισχύσεως στον τομέα των ελαιούχων σπόρων (ΕΕ L 135, σ. 31), ο οποίος άρχισε να ισχύει την 1η Ιουνίου 1988.

4 Εντούτοις, στις 7 Ιουνίου 1988, η Επιτροπή, θεωρώντας ότι συνέτρεξαν οι προϋποθέσεις του άρθρου 8 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1594/83 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 163, σ. 44), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό ΕΟΚ 935/86 του Συμβουλίου, της 25ης Μαρτίου 1986 (ΕΕ L 87, σ. 5), θέσπισε τον προαναφερθέντα κανονισμό 1587/88, ο οποίος ανέστειλε τον προκαθορισμό του ποσού της ενισχύσεως για τους κραμβόσπορους, τους γογγυλόσπορους και τους ηλιανθόσπορους ως προς τα πιστοποιητικά για τα οποία η αίτηση κατατέθηκε μεταξύ 7ης και 11ης Ιουνίου 1988.

5 Η Επιτροπή θέσπισε την ίδια ημέρα τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1584/88 (ΕΕ L 141, σ. 48), καθορίζοντας το νέο ποσό της ενισχύσεως στον τομέα των ελαιούχων σπόρων με κατώτερο συντελεστή, ιδίως για τους κραμβόσπορους, τους γογγυλόσπορους και τους ηλιανθόσπορους, από αυτόν που ίσχυε στις 7 Ιουνίου 1988.

6 Εν συνεχεία της θεσπίσεως του κανονισμού 1587/88, οι προσφεύγουσες ενημερώθηκαν από τις εθνικές τους αρχές για το περιεχόμενο του εν λόγω κανονισμού καθώς για την

απόρριψη των αντιστοίχων αιτήσεών τους προκαθορισμού του ποσού της ενισχύσεως, που είχαν κατατεθεί στις 7 Ιουνίου 1988.

7 Εν συνεχεία άσκησαν την παρούσα προσφυγή ακυρώσεως του κανονισμού 1587/88, καθόσον εφαρμόζεται στις αιτήσεις που κατατέθηκαν στις 7 Ιουνίου 1988.

8 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 31 Αυγούστου 1988, οι προσφεύγουσες υπέβαλαν, βάσει των άρθρων 185 και 186 της Συνθήκης ΕΟΚ και του άρθρου 83 του κανονισμού διαδικασίας, αίτηση για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων επιδιώκοντας τη λήψη προσωρινού μέτρου καθώς και την αναστολή εκτελέσεως του κανονισμού 1587/88. Η εν λόγω αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων απορρίφθηκε με Διάταξη του προέδρου του Δικαστηρίου της 26ης Σεπτεμβρίου 1988.

9 Με παρεμπίπτον υπόμνημα που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 28 Οκτωβρίου 1988, η Επιτροπή άσκησε ένσταση απαραδέκτου και ζήτησε από το Δικαστήριο, σύμφωνα με το άρθρο 91 του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, να αποφανθεί επί της εν λόγω ενστάσεως χωρίς να εισέλθει στην εξέταση επί της ουσίας.

10 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς, η εφαρμοστέα κανονιστική ρύθμιση καθώς και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται κατωτέρω παρά μόνον καθόσον απαιτείται για τη συλλογιστική του Δικαστηρίου.

11 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη διότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφορά ατομικά τις προσφεύγουσες κατά την έννοια του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης. Ισχυρίζεται ότι δεν θέσπισε τον κανονισμό αυτό βάσει των αιτήσεων των προσφευγουσών ούτε βάσει μιας σειράς αιτήσεων, στις οποίες συμπεριλαμβάνονταν οι αιτήσεις των προσφευγουσών, που μπορούσε να έχει προσδιορίσει και εξατομικεύσει. Ο επίμαχος κανονισμός εφαρμόζεται στους επιχειρηματίες που σκέφθηκαν να υποβάλουν αίτηση κατά τη διάρκεια της περιόδου εφαρμογής της αναστολής καθώς και σ' αυτούς που είχαν ήδη καταθέσει αίτηση, αλλά για τους οποίους δεν είχε χορηγηθεί ακόμη κανένα πιστοποιητικό. Επομένως, συνιστά ασφαλώς πράξη γενικής ισχύος.

12 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, αντιθέτως, ότι η προσφυγή τους είναι παραδεκτή, δεδομένου ότι, κατά την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού 1587/88, ο

αριθμός και η ταυτότητα των εισαγωγέων που είχαν καταθέσει αίτηση προκαθορισμού ήταν ήδη στοιχεία αποδεδειγμένα και εξακριβώσιμα. Επομένως, ο προσβαλλόμενος κανονισμός είχε ως σκοπό να επηρεάσει τη νομική κατάσταση καθορισμένου κύκλου επιχειρηματιών που είχαν δεσμευθεί έναντι της Κοινότητας καταθέτοντας αίτηση προκαθορισμού στις 7 Ιουνίου 1988.

13 Πρέπει να υπομνηστεί ότι το άρθρο 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης εξαρτά την εκ μέρους φυσικού ή νομικού προσώπου άσκηση μιας προσφυγής ακυρώσεως κανονισμού υπό την προϋπόθεση ότι ο εν λόγω κανονισμός συνιστά στην πραγματικότητα απόφαση που τον αφορά άμεσα και ατομικά.

14 Ως προς αυτό πρέπει, καταρχάς, να παρατηρηθεί ότι ο επίμαχος κανονισμός θεσπίστηκε κατά τη διάρκεια της ημέρας της 7ης Ιουνίου 1988 και δημοσιεύθηκε την επομένη στην Επίσημη Εφημερίδα. Οι προσφεύγουσες κατέθεσαν τις αιτήσεις τους προκαθορισμού του ποσού της ενισχύσεως στις 7 Ιουνίου 1988. Επομένως, μπορεί να αναγνωριστεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός θεσπίστηκε κατά την ίδια ημερομηνία με αυτή κατά την οποία κατατέθηκαν οι αιτήσεις.

15 Εν συνεχεία, από τα υπόψη του κανονισμού αυτού προκύπτει ότι για τη θέσπισή του ελήφθη ως βάση το άρθρο 8 του κανονισμού 1594/83, της 14ης Ιουνίου 1983, όπως τροποποιήθηκε με τον προαναφερθέντα κανονισμό 935/86, της 25ης Μαρτίου 1986, που προβλέπει στην παράγραφό του 2 ότι η αναστολή των προκαθορισμών μπορεί να επεκταθεί στις αιτήσεις που έχουν ήδη κατατεθεί αν συντρέχουν ορισμένες αντικειμενικές περιστάσεις, δηλαδή στην περίπτωση τυπογραφικού λάθους στο ποσό της ενισχύσεως που δημοσιεύθηκε ή στην περίπτωση που ορισμένοι παράγοντες μπορούν να δημιουργήσουν στρέβλωση των νομισματικών σχέσεων μεταξύ των κρατών μελών, οσάκις οι περιπτώσεις αυτές μπορούν να δημιουργήσουν διακρίσεις μεταξύ των ενδιαφερομένων μερών.

16 Οι συνθήκες αυτές προσδιορίζονται αντικειμενικώς και δεν καθιστούν δυνατή την εξατομίκευση των προσφευγουσών, εφόσον η Επιτροπή δεν μπορεί να γνωρίζει ούτε την ταυτότητα ούτε καν τον αριθμό των επιχειρηματιών τους οποίους αφορά το μέτρο αναστολής.

17 Έχει σημασία να υπομνηστεί, όπως έκρινε το Δικαστήριο στην απόφαση της 21ης Νοεμβρίου 1989, Usines coopératives de déshydratation du Vexin και λοιποί κατά Επιτροπής, σκέψη 12 (C-244/88, Συλλογή 1989, σ. 3811), ότι ένας κανονισμός περί αναστολής του προκαθορισμού αφορά τόσο τις αιτήσεις που εκκρεμούν κατά τον χρόνο που επέρχεται η αναστολή όσο και τις αιτήσεις που κατατίθενται κατά τη διάρκεια της περιόδου αναστολής. Ομοίως, στην προκειμένη περίπτωση, ο αμφισβητούμενος κανονισμός αφορά όλες τις αιτήσεις προκαθορισμού που έχουν κατατεθεί κατά τη διάρκεια της αναστολής.

18 Επομένως, πρέπει να συναχθεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός εφαρμόζεται επί αντικειμενικώς προσδιοριζομένων καταστάσεων και παράγει τα έννομα αποτελέσματά του έναντι κατηγοριών προσώπων λαμβανομένων in abstracto. Επομένως, έχει γενική ισχύ κατά την έννοια του άρθρου 189, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης και δεν αφορά τις προσφεύγουσες ατομικώς κατά την έννοια του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ.

19 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

20 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα εις ολόκληρον περιλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα εις ολόκληρον, περιλαμβανομένων και των εξόδων της διαδικασίας λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

Κακούρης Koopmans Díez de Velasco

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Μαρτίου 1990.

Ο γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος

K. N. Κακούρης